

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary – Dvory, Závodní 353/88, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. 2931/DS/15-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2016, č. j. 57 A 149/2015 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. 2931/DS/15-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „prvostupňový orgán“, nebo „magistrát“) ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 2185/OD-P/15/Kli (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dále jen „zákon o silničním provozu“, uložena pokuta ve výši 1500 Kč, neboť se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Stěžovatel se dopustil uvedeného správního deliktu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Fiat registrační značky X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 19. 1. 2015 v době od 14:30 hod do 15:00 hod v Karlových Varech v ulici Jaltská nezjištěný řidič stál s vozidlem tovární značky Fiat, registrační značky X za dopravní značkou IP 13c-Parkoviště s parkovacím automatem, s dodatkovou tabulkou E 13 s textem 7:00 – 18:00 hod, a ve vozidle neměl na viditelném místě řádně vystavený platný lístek z parkovacího automatu o zaplacení parkovného (placení parkovného nezjištěno ani přes službu SMS parkovné – M-parking).

Krajský soud žalobu zamítl, neboť vyhodnotil stěžovatelovy námitky jako nedůvodné. Krajský soud předně uvedl, že ačkoli stěžovatel správním orgánům sdělil totožnost řidiče vozidla, nejednalo se o věrohodnou skutkovou verzi reality. Stěžovatel uvedl, že vozidlo v předmětné době měl k užívání a řídil jej pan L. Y. Správní orgány dotazem na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra zjistily, že pan L. Y. nemá na území ČR povolený žádný druh dlouhodobého víza; zda se na území ČR zdržuje na základě krátkodobého víza, nebylo Ministerstvu vnitra známo. Prvostupňový orgán zaslal jmenovanému předvolání k podání vysvětlení na stěžovatelem uváděnou adresu, to se mu však vrátilo s tím, že adresát není v místě doručení znám a na uvedené adrese nemá schránku, jak vyplývá z obálky založené ve spisu. Tvzení stěžovatele, že provedl šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy za účelem podání žaloby, které navrhl k provedení jako důkazu v řízení před krajským soudem, krajský soud odmítl jako opožděné a účelové s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s.

Nedůvodnými shledal krajský soud i námitky stěžovatele ohledně nedostatečně popsaného místa spáchání přestupku. Krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, přičemž dovodil, že popis místa spáchání skutku ve výroku napadeného rozhodnutí, který byl dále rozveden v jeho odůvodnění, byl zcela dostatečný.

Konečně, krajský soud konstatoval, že ze žádné skutečnosti ani tvrzení stěžovatele učiněného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by řidič vozidla měl zakoupen parkovací lístek. Naopak prvoinstanční orgán opatřil dokument M-Parking – koupené lístky od dopravního podniku Karlových Varů, a. s., z něž plyne, že řidič vozidla zakoupený parkovací lístek neměl. Pokud tedy stěžovatel v žalobě uvedl, že prvostupňový orgán neprokázal, že řidič vozidla neměl parkovací lístek, soud uzavřel, že stěžovatel činí pouze hypotetické a ničím nepodložené negativní tvrzení, přičemž prvostupňový orgán obstaral dostatek důkazů a to fotodokumentaci a seznam zakoupených parkovacích lístků, které toto stěžovatelovo tvrzení vylučují.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, konkrétně nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

pokračování

Krajský soud vyjádřil názor, že stěžovatel nepředestřel natolik věrohodnou verzi reality, aby se jí správní orgán mohl zabývat. Stěžovatel však poukazuje na to, že byl správním orgánem vyzván toliko ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, což učinil. K předestření skutkové verze reality nebyl vyzván, a proto mu to nemůže být přičítáno k tíži. Jednalo by se o porušení práva na spravedlivý proces.

Stěžovatel setrvává na své námitce, že místo spáchání skutku nebylo ve výroku rozhodnutí dostatečně konkretizováno. Skutečnost, že z podkladů rozhodnutí, příp. z jeho odůvodnění, tato skutečnost plyne, není dostačující (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2016, č. j. 9 As 290/2014, nebo ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42). Stěžovatel uvádí, že nikoliv v celé ulici Jaltská je totiž parkování bez parkovacího lístku porušením dopravní značky IP 13c, proto bylo uvedení místa spáchání jako Jaltská ulice, Karlovy Vary, nedostatečné a nepřezkoumatelné.

Na okraj stěžovatel konstatuje, že ani skutečnosti zjištěné ze spisu nesvědčí jednoznačně protiprávnosti jednání stěžovatele, neboť dle jeho názoru, nacházela-li se dopravní značka dle vyjádření krajského soudu před obchodem s květinami, nemohla se na vozidlo stěžovatele vztahovat, bylo-li zaparkováno oproti obchodu s květinami.

Stěžovatel setrvává také na námitce, že správní orgán neprokázal, že nebylo uhrazeno parkovné. Výpis uhrazeného parkovného přes M-parking totiž obsahuje pouze parkovné hrazené prostřednictvím SMS; parkovné však lze uhradit též hotovostně a do parkovacího automatu se pak údaj o registrační značce nezadáva. Odkaz na detail čelního skla je také zavádějící. Stěžovatel má za to, že pořízené fotografie jsou tak nekvalitní, že parkovací lístek za čelním sklem ani nemůže být viditelný. Kromě toho z jiné fotografie obsažené ve spise vyplývá, že za stěračem nějaký lístek umístěný je. Není tedy pravdivé tvrzení, že se za sklem vozidla nenacházel žádný parkovací lístek a že neuhrazení parkovného je prokázáno též výpisem dokumentu M-parking. Stěžovatel závěrem uvádí, že již v žalobě namítal, že úřední záznam je jako důkaz nepřipustný. Krajský soud uvedl, že úřední záznam by byl nepřipustný pouze jako důkaz jediný, což není tento případ. Stěžovatel s takovým tvrzením nesouhlasí, neboť pokud zbylé důkazní prostředky nedisponovaly důkazní potencií k prokázání, zda za sklem automobilu byl parkovací lístek, pak jediným důkazním prostředkem byl právě úřední záznam.

Ze shora uvedených důvodů je stěžovatel přesvědčen o důvodnosti podané kasační stížnosti a navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejsou však přípustné všechny uplatněné námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem,

jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o námitku, že pořízené fotografie z místa spáchání přestupku jsou tak nekvalitní, že z nich nelze seznat, jestli byl za sklem parkovací lístek, nebo ne, navíc když na jiné fotografii se nějaký lístek za stěračem objevuje. Stejně tak je nepřípustné značně nesrozumitelné tvrzení stěžovatele, proč má za to, že se na zaparkované vozidlo značka IP 13c vůbec nevztahovala, jak to na okraj poznamenal v kasační stížnosti. Poněvadž stěžovateli nic nebránilo uplatnit tyto námitky již v řízení před krajským soudem, nelze se jimi v kasačním řízení věcně zabývat. Nejvyšší správní soud pouze na okraj podotýká, že argumentaci ohledně kvality fotografií považuje za zcela evidentně účelovou. Fotografie, které se nacházejí ve spisu, na rozdíl od jejich kopií, které stěžovatel inkorporoval do kasační stížnosti, mají dostatečnou kvalitu pro to, aby z nich bylo lze seznat, že se za předním sklem žádný parkovací lístek nenachází. Argumentace nějakým lístkem za stěračem je rovněž irelevantní, když je evidentní, že tento lístek se nachází mimo vozidlo a nebyl tam od počátku, což je zřejmé z časových údajů na fotografiích; s největší pravděpodobností se jedná o lístek o nesprávném parkování zanechaný za stěračem vozidla příslušníky městské policie. Stejně tak je irelevantní argumentace stěžovatele ohledně (ne) závaznosti dopravního značení pro zaparkované vozidlo právě proto, že se nacházelo naproti obchodu s květinami. Ačkoli krajský soud uvedl, že příslušné dopravní značení se nachází v oblasti před obchodem s květinami, nedošlo tak ke změně popisu skutku jak byl proveden správními orgány, tudíž že vozidlo bylo bez parkovacího lístku zaparkováno za dopravní značkou IP 13c resp. v oblasti označené svislou dopravní značkou IP 13c. Stěžovatel se tak snaží pouze o účelové vytržení slovního spojení užitého krajským soudem z kontextu celé projednávané věci. Proto stěžovatelovo tvrzení, že nacházelo-li se vozidlo naproti obchodu s květinami a dopravní značka před tímto obchodem, nemá pro naplnění skutkové podstaty přestupku, potažmo správního deliktu žádnou relevanci. Ohledně platnosti svislých dopravních značek odkazuje Nejvyšší správní soud stěžovatele na § 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti podstatné pro projednávanou věc. Popis skutku, kterého se měl stěžovatel dopustit dne 19. 1. 2015, byl uveden výše, proto jej soud na tomto místě nebude opakovat. Dne 12. 2. 2015 byl stěžovatel vyzván k zaplacení peněžité částky 500 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy (16. 2. 2015). Určená částka nebyla uhrazena, stěžovatel však prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s. r. o., sdělil magistrátu řidiče vozidla, a to L. Y. Magistrátu však bylo z jeho úřední činnosti známo, že z uvedené adresy se zásilky vrací s poznámkou, že L. Y. je na uvedené adrese neznámý, o čemž svědčí i obálka obsahující předvolání založená ve spisu, z níž plyne, že byla po deseti dnech vrácena zpátky odesílateli - magistrátu (dne 10. 3. 2015) se sdělením, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá tam schránku. Kromě toho magistrát zjistil dotazem na Ministerstvo vnitra, že na území ČR pan Y. nepobývá na základě žádného dlouhodobého víza. Z tohoto důvodu předvolal magistrát stěžovatele za účelem zjištění řidiče vozidla k podání vysvětlení na den 23. 4. 2015. Stěžovatel se k podání

pokračování

vysvětlení nedostavil a zaslal magistrátu sdělení, že se rozhodl odepřít výpověď. Protože správní orgán nezjistil pachatele přestupku, věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložil.

Následně dne 11. 5. 2015 vydal magistrát příkaz, neboť neměl pochyb o tom, že se stěžovatel uvedeného deliktu dopustil, a skutkové zjištění považoval za dostatečné. Stěžovatel podal proti tomuto příkazu odpor.

Dne 29. 5. 2015 magistrát stěžovatele vyrozuměl o tom, že se v řízení pokračuje, předvolal jej k ústnímu jednání nařízenému na 9. 7. 2015 a poučil jej o možnosti seznámit se a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Tuto možnost stěžovatel nevyužil a k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil. Správní orgán prvního stupně proto provedl jednání v nepřítomnosti obviněného, přičemž rozhodl tak, že se stěžovatel dopustil shora popsáného správního deliktu.

Stěžovatel předně namítá, že mu nelze vyčítat, že nepředestřel skutkovou verzi reality, neboť k jejímu předestření nebyl vyzván. Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel zřejmě neporozuměl odůvodnění rozsudku krajského soudu, pokud jde o vypořádání jeho námítky, že s ním bylo zahájeno řízení o správním deliktu, přestože správnímu orgánu sdělil totožnost osoby řidiče vozidla, resp. že správní orgán zahájil toto řízení, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Podle § 125f zákona o silničním provozu se *(p)rávnická nebo fyzická osoba (...) dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle čtvrtého odstavce tohoto ustanovení *(o)becní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Krajský soud stěžovateli odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 27, objasnil, že cílem zavedení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt bylo, aby určitá protiprávní jednání nezůstala nepotrestána a aby v případě nezjištění totožnosti pachatele přestupku odpovídal provozovatel vozidla. Jak již stěžovatele upozornil krajský soud, bylo jeho povinností podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za

řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. již krajským soudem citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo docházeli k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. A právě taková situace nastala v případě stěžovatele.

Namítá-li stěžovatel, že nebyl povinen sdělovat nic jiného než osobu řidiče, je tato skutečnost pravdivá. Ovšem od té se pak odvíjí další zjištění správního orgánu ohledně možného průběhu skutkového stavu. Stěžovatel totiž sdělením osoby nekontaktního řidiče, jemuž se nedaří doručovat, docílil pouze toho, že správní orgán nemohl žádným způsobem ověřit, že to byla právě osoba sdělená stěžovatelem, která zaparkovala jeho vozidlo neoprávněně v místě, kde bylo parkování zpoplatněno. Stěžovatel tak skutečně nepředestřel věrohodnou skutkovou verzi reality. Není pravdou, že by jej pak správní orgán nevyzval k ověření jeho tvrzení, když tuto námitku popírá ve spisu založené předvolání k podání vysvětlení ze dne 1. 4. 2015, které správní orgán prvního stupně adresoval stěžovateli poté, co bylo zjištěno, že jím uvedený řidič je nekontaktní, nepobývá v České republice na základě dlouhodobého víza, a navíc správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že je tato osoba jako řidič vozidla uváděna v různých věcech opakovaně, je-li zmocněncem účastníka řízení společnost FLEET Control, s. r. o. Stěžovatel však možnost podat vysvětlení odmítl, tudíž jeho námitka ohledně toho, že jej správní orgán nevyzval k objasnění okolností možného přestupku, není důvodná.

Stěžovatel stejně jako v žalobě uvádí, že výrok rozhodnutí správního orgánu je nezákonný, případně nepřezkoumatelný, neboť nebylo dostatečně konkretizováno místo spáchání správního deliktu a odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 a jeho právní větu ve znění: „Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“ Stěžovatel se domnívá, že poněvadž v jeho věci bylo místo spáchání označeno pouze ulicí Jaltskou v Karlových Varech, jedná se o vymezení nedostatečné.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu se (v) *výrokové části (...) uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. Podle § 77 zákona o přestupcích, jenž blíže specifikuje náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku, platí, že (v) *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času**

pokračování

jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Jak plyne z judikatury správních soudů, výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku a potažmo tedy i ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který ze spáchaného přestupku vychází, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem (srov. ve vztahu k jiným správním deliktům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb., obdobně ve vztahu k trestným činům § 120 odst. 3 trestního řádu). V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, jak to ostatně konstatoval také krajský soud (srov. také obecně k významu výrokové části rozhodnutí např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 67/2009 - 64, bod 26).

V nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že správní delikt stěžovatele byl ve výroku popsán nezaměnitelným způsobem. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem ohledně jeho tvrzení, že místo spáchání správního deliktu, jak jej označil správní orgán, způsobuje nezákonnost resp. nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud prvně uvádí, že si je vědom stěžovatelem uváděných rozsudků, zejména rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, který vychází z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Rozšířený senát dovodil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech těchto důvodů odmítl rozšířený senát úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku

lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

Nejvyšší správní soud připouští, že správní orgány mohly místo spáchání správního deliktu specifikovat podrobněji, nicméně nyní projednávaná věc není, byť by se tak mohlo na první pohled zdát, shodná se stěžovatelem předestřenou situací v rozsudku č. j. 2 As 111/2015 – 42, a vymezení skutku tak, jak bylo učiněno, je v nyní projednávané věci postačující. Ulice byla označena dopravní značkou a z fotografie je zřejmé její umístění ve vztahu k místu, kde bylo vozidlo zaparkováno. Umístění dopravní značky koresponduje s nařízením platným v rozhodné době na území statutárního města Karlovy Vary (č. 8/2013), kterým se vymezují místní komunikace nebo jejich určené úseky, které lze užít ke stání vozidla jen za cenu sjednanou. Toto nařízení bylo vydáno k provedení § 23 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Podle přílohy č. 1 tohoto nařízení spadá celá ulice Jaltská pod vymezení čl. 1 písm. a) tohoto nařízení, dle kterého *oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla v obci pouze dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, jsou vymezeny v příloze č. 1 k tomuto nařízení*. Statutární město Karlovy Vary tak stání na celé této ulici zpoplatnilo a ulice byla řádně označena dopravní značkou; situace je tedy oproti předchozímu případu zcela odlišná. Pokud se na ulici Jaltské nachází místa s vyhrazeným parkováním, jak na to stěžovatel poukazoval v žalobě, na věci to nic nemění, neboť značka IP 12 - vyhrazené parkoviště pouze označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Uvedená informace je však pro nyní projednávanou věc irelevantní, když sám stěžovatel v žalobě přiznal, že z fotografií nacházejících se ve správním spise je zřejmé, kde se jeho vozidlo nacházelo (oproti květinářství), kde se značka IP 12 - vyhrazené parkoviště prokazatelně nenacházela. Proto je výrok rozhodnutí o správním deliktu v této konkrétní věci dostatečný a v souladu s výše zmíněnou judikaturou.

Stěžovatel závěrem uvádí, stejně jako v žalobě, že nebylo prokázáno, že nebylo uhrazeno parkovné. Správní orgány totiž využily jako důkaz pouze nepřípustný úřední záznam, protože ostatní důkazy (výpis M-parking, fotografie) tuto skutečnost neprokazovaly.

Jak již bylo uvedeno shora, jedná se zčásti o nepřípustnou námitku, nicméně, Nejvyšší správní soud, s ohledem na právní jistotu účastníků uvádí, že jak výpis M-parking, tak fotografie pořízené z místa spáchání správního deliktu byly důkazy přípustnými.

Nejvyšší správní soud již uvedl, že statutární město Karlovy Vary přijalo nařízení, jímž vymezilo oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít (mj. pro stání vozidel) pouze za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Dle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že obec, která tak učinila, musí v nařízení obce stanovit také způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení, což statutární město Karlovy Vary také učinilo. Podle čl. 2 nařízení *se sjednaná cena platí v případech uvedených v čl. 1 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení prostřednictvím parkovacích hodin*. Odst. 2 dále uvádí, že *zaplacení sjednané ceny se prokazuje umístěním platného parkovacího lístku nebo parkovací karty po celou dobu stání silničního motorového vozidla na viditelném místě za předním sklem vozidla tak, aby byly veškeré údaje uvedené na*

pokračování

tomto dokladu čitelné z vnějšku vozidla. Řidič motocyklu uschová parkovací lístek nebo parkovací kartu u sebe. V případě využití úhrady sjednané ceny prostřednictvím komunikačního zařízení (SMS parkovné) je tato transakce evidována v systému a plátce obdrží od svého komunikačního zařízení SMS parkovací lístek. Podle uvedené právní úpravy tak měl mít stěžovatel po celou dobu stání uvnitř vozidla za čelním sklem parkovací lístek, což dle spisové dokumentace včetně pořízených fotografií evidentně neměl, anebo si mohl zakoupit parkovací lístek prostřednictvím SMS, což neudělal, jak bylo ověřeno z výpisu M-parking. Již na základě těchto provedených důkazů (tedy i bez oznámení spáchání přestupku), by pak bylo lze shledat, že stěžovatelovo vozidlo stálo na zpoplatněném místě bez parkovacího lístku, a tudíž neoprávněně. Správní orgány proto byly oprávněny využít i tento úřední záznam jako podpůrný důkaz k prokázání protiprávního jednání stěžovatele.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že magistrát, potažmo žalovaný, dostal svým povinností, když zahájil správní řízení se stěžovatelem, jakožto provozovatelem vozidla, neboť ten označil za řidiče vozidla osobu, která zůstala nekontaktní a jiná věrohodná verze reality nevyšla najevo, a zároveň dostatečně určitě a nezaměnitelně konkretizoval skutek, pro který byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání správního deliktu, včetně místa jeho spáchání a uvedl ustanovení, která svým jednáním stěžovatel porušil. Tento skutek byl zároveň zjištěn a podpořen zákonnými důkazními prostředky, které jsou součástí správního spisu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a úspěšnému žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu